

Ovidiu MARCU
Școala doctorală de științe socio-umane
Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați

PERSPECTIVE IDENTITARE ÎN DESTINUL PROZATORULUI MARIN PEDA

Noțiunea de destin devenită supratemă a textelor lui Marin Preda nu este specifică doar scrierilor literare consacrate, așa cum sunt romanele, *Intrusul* și *Cel mai iubit dintre pământeni*, opere care se plasează în latura ficțiunii. Problematika destinului, a căutării răspunsului la întrebarea care este drumul pentru a ajunge la cunoașterea de sine l-a preocupat pe Preda atât în perioada de tinerețe, când își căuta identitatea spirituală, cât și în perioada de maturitate artistică, în care primise confirmarea vocației de scriitor. Ea se reflectă în două texte confesiune publicate la intervale de timp considerabile: poemul juvenil *Întoarcerea fiului rătăcit* care a fost scris în anul 1941 și romanul autobiografic *Viața ca o pradă*, publicat în anul 1977.

În timp ce romanul *Viața ca o pradă* a fost primit cu entuziasm de critica literară ca o carte – eveniment în care Marin Preda recurge la metatextualitate pentru a explica mecanismele gândirii unui scriitor în actul creației artistice, poezia *Întoarcerea fiului rătăcit* a rămas mult timp în semianonimat, deși autorul i-a recunoscut paternitatea și a făcut sumare confesiuni despre contextul în care a fost scrisă. Poezia a fost publicată pentru prima dată de către poetul Geo Dumitrescu într-un articol cu titlul *Un debut a doua oară cenzurat: Întoarcerea fiului rătăcit*, inclus în volumul omagial *Timpul n-a mai avut răbdare*, apărut în anul 1981 și reluată de către Sergiu Filerot în revista *România literară*, nr 44/1981 sub titlul *Întoarcerea fiului rătăcit. Unica poezie a lui Marin Preda*.

Poezia are ea însăși un destin sinuos asemenea autorului, întrucât trimiterile la ea sau reproducerea conținutului sunt extrem de rare și după anul 1989. Monografia *Marin Preda*, publicată de profesoara Rodica Zane în anul 2001 și *Viața lui Marin Preda* scrisă în 2003 de către criticul și istoricul literar Emil Manu sunt lucrările care amintesc de singura poezie a lui Marin Preda. Nici ediția critică *Marin Preda. Opere* vol I-IV apărută între anii 2002-2003 sub egida Academiei Române nu conține, în mod surprinzător, textul poetic aparținând perioadei de tinerețe a lui Marin Preda. De altfel, în această ediție îngrijită de Victor Crăciun nu se regăsește nici textul dramei

publicată de autor în anul 1968, *Martin Borman*, de asemenea singura piesă de teatru scrisă de Preda.

Întoarcerea fiului răătăcit urma să apară în placheta manuscris *Sârmă ghimpată*, din colecția Albatros în anul 1942, însă manuscrisul este cenzurat de dictatura antonesciană. Suprimarea revistei Albatros după primul număr după primul număr, în toamna anului 1941 atrage după sine cenzurarea volumului colectiv în care semnau versuri Felix Anadam, Ben Corlaci, Elena Diaconu, Sergiu Filerot, Iulian Petrescu, Marin Preda, Ovidiu Rîureanu. De altfel, poezia se datorează influenței albatrosiste și stării de spirit create în jurul revistei conduse de Geo Dumitrescu, liderul generației care își va pune amprenta asupra destinului lui Marin Preda într-o măsură covârșitoare, girându-i debutul literar într-o perioadă delicată în care nimeni nu intuia talentul tânărului necunoscut.

Atmosfera și emulația generate de Geo Dumitrescu prin intermediul revistei Albatros îl determină pe Marin Preda să scrie poezia care ar fi însemnat într-un context politic favorabil debutul poetului înaintea prozatorului, chiar dacă această creație ar fi rămas singulară în peisajul operei prediste. După mărturisirea lui Sergiu Filerot, directorul din acea perioadă al Institutului de Arte Grafice „Tiparul Universitar”, el însuși atins de spiritul albatrosist, poezia *Întoarcerea fiului răătăcit* a văzut lumina tiparului abia în anul 1946. Acesta afirmă în nr 44/1981 al revistei România literară că poezia a fost publicată în revista bilunară „Lupta tineretului” nr 8 din 10 august 1946, iar Marin Preda a încasat pentru dreptul de autor suma de 500 lei.

Poezia fusese scrisă de Marin Preda în anul 1941, la vârsta de 19 ani și, deși nu debutase încă (va debuta cu schița *Pîrlitu*, în anul 1942 în pagina Popasuri de la ziarul „Timpul”), tânărul este convins de faptul că destinul lui literar este acela de prozator. Apelativul *prozatorule* cu care se cheamă pe sine în versul: „Nu mai scrie versuri prozatorule care faci patetic foame”[1] exprimă convingerea tânărului că va reuși să se impună în lumea literară ca prozator. Preda refuză să accepte statutul de poet, chiar dacă poezia *Întoarcerea fiului răătăcit* constituie prima apariție în spațiul literar ca scriitor, profesie căreia i se va dedica și pe care o va sluji cu un respect profund până la sfârșitul tragic.

Textul poeziei surprinde starea de spirit a tânărului Preda din perioada albatrosistă și din preajma debutului ca prozator și poate fi considerat în același timp o radiografie a artistului în căutarea vocației și nevoia de certitudini. Condiția materială precară a tânărului rămas în București după încheierea cursurilor Școlii Normale despre care relatează în romanul autobiografic *Viața ca o pradă* este „fixată” pe hârtie pentru

prima dată în acest poem-confesiune. El îl înfățișează pe Marin Preda chinuit de neliniști, în căutarea unui sens existențial.

Poezia poate fi interpretată și ca o experiență trăită după modelul biblic al rătăcirii, al risipirii printre străini ca în *Pilda fiului risipitor*, mai ales dacă ne raportăm la lecturile biblice ale lui Preda asimilate în momentele de răgaz pe câmp. Despre impactul textelor sacre asupra personalității în formare a copilului Marin Preda se destăinuie în multe texte consacrate din literatura de ficțiune sau în literatura de frontieră: *Moromeții I*, *Viața ca o pradă*, *Marele singuratic*, *Imposibila întoarcere*, *Convorbiri cu Marin Preda*.

Suprapus peste romanul *Viața ca o pradă*, poemul juvenil exprimă dezorientarea tânărului în capitală, căutarea unui rost pe lume, nostalgia casei părintești în absența unor confirmări ale destinului. Versul „Așa cum sunt mă cuprinde nostalgia boabelor de porumb coapte-n tarabă” [2], reluat în finalul poemului într-o formă ușor modificată „Și așa cum sunt m-a cuprins nostalgia boabelor de porumb coape-n tarabă” [3] exprimă cel mai bine starea de spirit confuză a noviceului în care nostalgia și teama de nereușită conturează perfect geografia interioară a incertitudinilor. Aventura conștiinței din *Viața ca o pradă*, momentul în care devine conștient că este chemat spre împlinirea destinului este anticipată în poemul – confesiune *Întoarcerea fiului rătăcit* prin aceeași senzație de trezire bruscă la realitate, de revelare a lumii imperceptibile prin reacții senzoriale. Versurile „E dimineață, am gura amară și cărcei în tot corpul; / peste geam văd pâinea rotundă și inaccesibilă ca idealul unui adolescent” [4] aduc în prim plan două elemente definitorii pentru eul liric: substantivul „dimineață” ca reper temporal al trezirii, al venirii în sine și substantivul „pâinea”, ideal intangibil pentru tânăr. De altfel, substantivele amintite sunt recurente în *Viața ca o pradă* și devin metafore ale aspirației, dar și elemente ale conștientizării că aparține unui mediu familial, în care egoismul copilului intră în conflict cu cel al fraților care nu tolerează simțul proprietății.

Nostalgia eului liric din poemul juvenil își găsește corespondent în starea de spirit a scriitorului matur, mai cu seamă în episodul în care evocă momentul trezirii conștiinței de sine și a apartenenței la familie și la bunurile acesteia pe care le luase în posesie într-un mod agresiv. În ambele texte scrise la intervale de timp diferite referirea la mușcătura care deschide drumul spre prada înțeleasă ca tentația realității apare explicit sau subînțeles, ca un semn al unei obsesii rămase în subconștient. Pâinea rotundă și inaccesibilă evidențiază întocmai stările contradictorii ale tânărului pentru care dreptul la existență fără lipsuri este cenzurat, iar teama de eșec diminuează elanul vârstei. Idealurile adolescentine din versul „Nu-i nimic, că doară ți-ai propus să fii luptător și să cucerești

lumea”^[5] exprimă printr-o notă de entuziasm debordant vocația de cuceritor a lumii, vocație reluată în confesiunile din romanul *Viața ca o pradă*.

Poezia revelează imaginea lui Preda, un tânăr rătăcit și rătăcind în București, într-o lume ea însăși debusolată de ororile războiului apropiat, în încercarea de a cuceri prin orice mijloace de supraviețuire detaliile vieții care să-i dea sens existenței. Teama acestui tânăr în fața necunoscutului și a unei lumi ostile pentru cel care ia cunoștință despre sine prin tentațiile marelui oraș constituie nota definitorie a întregii poezii și configurează profilul rătăcitorului desprins definitiv de matca stabilizatoare a familiei și a satului natal. Versul din prima strofă „Și cuget banal că lumea-i inutilă și trăiește fără nici un rost” [6] are corespondent în starea dezolantă a eului liric exprimată printr-o sinceritate dezarmantă în ultima strofă: „Sunt tot atât de gol și inutil cum am plecat de-acasă” [7]. Sintagma „gol și inutil” redă asemenea unei radiografii interioare senzația eforturilor zadarnice. De altfel tonalitatea generală a poeziei exprimă incertitudinea tânărului poposit în capitală și teama de eșec. Ea este generată de acceptarea provocării de a-și depăși condiția, însă se întâlnește cu nostalgia originilor, a casei părintești ca spațiu protector și lipsit de griji.

Supratema destinului care îl obsedează pe Marin Preda în această etapă inocentă a existenței și pe care o exprimă pentru prima dată în poezie este urmărită în diferite ipostaze până la apariția romanului *Viața ca o pradă*, ca o dovadă că între cele două vârste biologice- tinerețea și maturitatea- preocuparea scriitorului față de factorii care certifică „vocația și aspirația” a reprezentat o constantă permanentă și un mijloc de reflecție. Astfel, tema fiului rătăcitor este prezentă în scrierile lui Preda încă de la vârsta de 19 ani, atunci când se pregătea să debuteze, dar este reluată în romanele *Risipitorii* (1962), *Moromeții II* (1967), *Intrusul* (1988), *Marele singuratic* (1972), *Delirul* (1975), *Viața ca o pradă* (1977).

Toate aceste texte au ca element comun nostalgia casei părintești la care Preda face referire în poezie și care poate fi relaționată cu regretul fiului cel mare din Pilda fiului risipitor, ilustrarea biblică a rătăcitorului care ratează împlinirea destinului datorită neascultării. Nu trebuie omis faptul că Marin Preda avea lectura integrală a Bibliei încă din perioada adolescenței și se comportă prin intermediul personajelor cărora le dă viață ca un risipitor, în sensul îndepărtării de dragostea părintească, al înstrăinării de familie și de cei apropiați. În romanul *Risipitorii*, Constanța Munteanu, un alter ego feminin al scriitorului își risipește viața în iluzii. O risipitoare a talentului latent, care se manifestă debordant sub efectul iubirii este și pictorița Simina Golea, dar și Niculae Moromete din romanul *Marele*

singuratic pentru care orgoliile personale sunt mai importante decât împlinirea vocației.

În acest context poezia *Întoarcerea fiului rătăcit* poate fi interpretată ca o experiență trăită de autor asemenea fiului din cunoscuta pildă biblică. Abundența casei părintești invocată prin pâinea și mămliga aburindă se situează la cealaltă extremă prin raportare la privațiunile materiale ca semn al îndepărtării de familie și ca o formă de rătăcire prin lume. Între cele două elemente care vizează timpul trezirii conștiinței (dimineața) și conștientizarea existenței precare (gura amară) se situează cele două secvențe care cenzurează aspirațiile tânărului: substantivul „cârcei”, ca formă de manifestare a reținerii, a imposibilității fizice de atingere a idealului adolescentin sub forma pâinii zilnice, înțelesă ca activitate remunerată și substantivul „peste geam”, imagine a proiecției în viitor a unui ideal dorit, însă inaccesibil. Ipostază transparentă a oglinzii, geamul semnifică o barieră fizică între dorință și împlinirea acesteia (realitatea concretă palpabilă).

Privită din această perspectivă a lipsei de orizonturi se justifică în textul poetic acumularea de verbe la modul imperativ: „dă-te”, „caută”, „muncește”, „ascultă-mă” în versurile: „Acum dă-te jos din pat și caută și muncește fiindcă nu-i rușine./Ei, ascultă-mă”[8]. Ele au rolul de a impulsiona personalitatea creatorului aflată în stare latentă și funcționează ca imperative ale chemării sinelui. Dincolo de aspectul autoreferențial ca marcă a eului liric verbele la imperativ apar ca îndemnuri adresate sinelui pentru impulsionarea și scoaterea din letargie indusă de lipsa orizonturilor profesionale și motivaționale. În același timp prezența acestor verbe vine să anuleze starea de visare și de abandonare totală a dolescentului surprinsă în versul din prima strofă: „Mă întind și mă las fără să vreau în voia mea însumi”[9].

Tonul confesiv al poeziei insistă pe enumerarea unor ipostaze ale căutării identității de către tânărul Preda, care este pus în situația să accepte sau să refuze diferite slujbe pasagere. Versurile: „am fost pe rând : mareșal după caruri mortuare, / am spălat pe jos, am ținut filosofic de coarne roaba/ și am măturat măreț și degajat pe trotuare”[10], surprind dincolo de asumarea condiției umile, prin sinceritatea cu care tânărul își acceptă temporar destinul convins că toate acestea sunt aspecte efemere, încercări menite să îl fortifice spiritual. Unele dintre aceste ipostaze au fost reluate de Marin Preda în romanul *Viața ca o pradă* sau în interviurile reunite în volumul publicat postum *Creație și morală*.

Interesant este faptul că Preda la o vârstă fragedă etalează cu nonșalanță elemente de biografie pe care le confirmă în *Viața ca o pradă*, ca o

dovadă că etapele formării prin care a trecut în tinerețe nu sunt aspecte de trecut sub tăcere printr-o autocenzură ca modalitate de renegare a experiențelor jenante. *Mareșal după caruri mortuare* este o trimitere la epitaful care i se ceruse pentru o cruce funerară; roaba ținută filosofic de coarne amintește de experiența de pe șantierul CFR Fierbinți, în timp ce verbul „a mătura” din versul „am măturat măreț și degajat pe trotuare” rememorează intervalul în care tânărul se plimba pe străzile capitalei în căutarea asiduă a unui loc de muncă prin care să-și asigure subzistența.

În interviul din anul 1969 „Atunci va fi împlinit romanul Moromeții când și destinul povestitorului va fi relevat”, acordat poetului Adrian Păunescu și inclus în volumul *Creație și morală*, Preda mărturisește dificultățile prin care a trecut în perioada tinereții, reluând astfel noțiunea de destin pe care o pune în temă pentru prima dată în poezie. Intervalul la care scriitorul consacrat deja la data la care oferă interviul face referire este cel al căutărilor interioare și a unui rost existențial, perioadă care coincide cu opțiunea albatrosistă. Atunci fusese solicitat să compună versuri funerare pentru o cruce de mormânt, propunere pe care a refuzat-o categoric. Întorcându-se prin confesiune la timpul începuturilor când încerca să iasă din anonim, Preda afirmă că

„Nu-mi dau seama, mi-e imposibil să-mi amintesc și să înțeleg cum am putut trăi, din ce surse, toată toamna și iarna lui '41-'42. Doar lucruri fără legătură, nefirești. Fapte care parcă n-au nimic în comun cu mine. Cineva m-a trimis, de pildă, într-o casă, zicând că acolo o să găsesc ceva. Mi-a deschis o tânără doamnă care m-a tratat cu atenție și mi-a spus despre ce slujbă era vorba. Îi murise o rudă. Aflase că sunt poet și vroia să-i scriu o poezie pentru crucea care urma să se pună pe mormânt.” [11]

Secvența aceasta de o sinceritate dezarmantă din volumul *Creație și morală* despre condiția materială precară a tânărului Preda constituie un element comun al celor două texte, *Întoarcerea fiului rătăcit* și *Viața ca o pradă* și confirmă prin literatura de frontieră ceea ce fusese supus inițial printr-un discurs susceptibil de ficționare a experienței de viață. Deși își refuză vocația de poet, chemându-se cu apelativul „prozatorule”, discursul eului liric frapează prin necosmetizarea imaginii, chiar dacă starea materială precară în care se află îl pune într-o situație delicată. Această obsesie a căutării vocației de prozator exprimată în poezie este reluată în romanul *Viața ca o pradă*, semn că perioada de dinaintea debutului a rămas fixată în subconștientul scriitorului Marin Preda și după ce acesta ajunsese să dobândească certitudinea vocației prin textele care l-au consacrat (*Moromeții I-II, Delirul, Întâlnirea din Pământuri*).

Nu este deloc întâmplător faptul că penultima strofă a poeziei este dedicată în întregime vocației de prozator a lui Preda care face concesii temporare poetului în a cărui structură sufletească nu se regăsește. Îndemnurile adresate sinelui prin versurile:

„Punctează de vrei mizeria sau descrie ca un Neron, o vâltoare,/urmărește ca prostul un copil ce duce înghețat un lemn în sanie, / sau fugi ca un foiletonist după inspirație pentru intriga fascicolei viitoare” [12],

conturează imaginea creatorului în căutarea marilor provocări prin care să confirme orizontul de așteptare al cititorului. Verbele la modul imperativ „nu scrie”, „punctează”, „descrie”, „urmărește”, „fugi” sunt folosite cu scopul de a focaliza atenția asupra temelor complexe ce devin subiecte predilecte pentru genul epic: mizeria umană, suferința juvenilă, plăcerea morbidă de a asista la chinurile semenilor. În acest context referirea la Neron, al cincilea împărat roman, Nero Claudius Caesar, despre care se presupune că ar fi incendiat Roma pentru a putea justifica apoi persecutarea creștinilor suspecți de această faptă, indică în egală măsură intuirea unui filon epic cu suficiente resurse de exploatat, dar și speranța că această temă poate oferi cititorului prima de seducție.

Conștientizarea vocației de prozator este încorsetată de temerile artistului care se simte „gol și inutil”, stări ce exprimă zădărnicia eforturilor într-o perioadă marcată de privațiuni materiale și de incertitudini de tot felul. Despre neliniștile tânărului Preda în lupta cu prada care nu se lasă ușor sfâșiată vorbește și recomandarea lui Geo Dumitrescu adresată lui Ștefan Popescu, poetul de la Institutul Național de Statistică, în care menționează că

„Fără a fi într-o situație cu mult alta decât a individului ce ți se prezintă, îndrăznesc, totuși, a-ți arăta cu degetul cazul de revoltătoare mizerie a acestui băiat care are pretenția de a nu muri de foame. Îl cunosc de la apariția Albatrosului când ne-a trimis câteva schițe din viața satului, gen Ion Iovescu (mai puțin ostentația) viguroase și realiste, semnate Marin Preda [...] Acum e împlină iarnă fără palton, fără ghete, într-o locuință mizerabilă etc.” [13]

Poetul Geo Dumitrescu este unul dintre scriitorii care a girat debutul literar al lui Preda, alături de Miron Radu Paraschivescu. Influența celor doi asupra destinului literar al viitorului prozator este mărturisită de Marin Preda în *Viața ca o pradă*, unde amintește despre rolul providențial jucat de Geo Dumitrescu într-un moment delicat al existenței sale. De altfel, despre această perioadă a căutărilor febrile, Preda îi mărturisește lui Adrian Păunescu în interviul amintit că

„N-aveam unde dormi, era lapoviță prin tot Bucureștiul, și umblam fără oprire, de la Gara de Nord la Gara de Est, toată ziua și toată noaptea. Nici nu știam ce vroiam, ce gând mă călăuzea și de ce nu mă duceam acasă la țară, unde măcar pentru câțva timp aș fi putut trăi printre ai mei.”[14]

Refuzând statutul de poet pe care l-a acceptat sub influența grupării Albatros, Marin Preda s-a arătat încrezător încă din tinerețe față de potențialul de exprimare ca prozator, lăsând însă, prin poezia *Întoarcerea fiului rătăcit*, o mărturie a căutării vocației care nu a încetat să îi arate tânărului mijlocul de a apuca partea ce i se cuvenea de la viață atunci când ceilalți îl considerau o pradă a lumii necunoscute în care se instalase. Preda a simțit că vocația lui este aceea de prozator și nu de poet, motiv pentru care poezia amintită reprezintă un exercițiu liric singular în opera scriitorului. El nu adorit niciodată să reia experiența poeziei, deși atât în perioada de tinerețe, cât și după dobândirea celebrității a fost înconjurat de poeți sau a avut prieteni din rândul acestora (Cezar Ivănescu, Ion Caraion, Adrian Păunescu, Eugen Jebeleanu). Așadar, poezia *Întoarcerea fiului rătăcit* constituie o prefigurare a destinului în timp ce romanul autobiografic *Viața ca o pradă* reprezintă o confirmare a destinului de prozator a lui Marin Preda.

NOTE:

- [1]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 515.
- [2]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [3]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 515.
- [4]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [5]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [6]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [7]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 515.
- [8]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [9]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [10]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 514.
- [11]. Marin Preda, *Creație și morală*, p. 378-379.
- [12]. *Timpul n-a mai avut răbdare*, p. 515.
- [13]. Emil Manu, *Viața lui Marin Preda*, p. 98-99.
- [14]. Marin Preda, *Creație și morală*, p. 379.

BIBLIOGRAFIE:

- Antofi, Simona, GENERAL DICTIONARY OF ROMANIAN LITERATURE - OBVERSE AND REVERSE CRITICAL RECEPTION, în Oana Cenac (coord., edit.), International Conference of Common Vocabulary/Specialized Vocabulary: Manifestations of Creativity of Human Language, 6-7 iunie 2014, publicate în volumul MANIFESTARI ALE CREATIVITĂȚII LIMBAJULUI UMAN, 2014, p. 13-19, Accession Number WOS:000378446400001.
- Antofi, Simona, *Contemporary Critical Approaches to the Romanian Political and Cultural Ideology of the XIXth Century - Adrian Marino, Al treilea discurs. Cultura, ideologie și politica în România / The Third Discourse. Culture, Ideology and Politics in Romania*, în Antofi, S., Ioana N., Necula, G., Ifrim, N., Crihană, A., (edit.), *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 4th International Conference on Paradigms of the Ideological Discourse - The Dynamics of Terminologies and (Re)Shaping of Ideologies, 2012, p. 22-28, DOI: 10.1016/j.sbspro.2012.10.005, Galați, ROMANIA, 31 mai - 1 iunie 2012, **Accession Number** WOS:000361477200004
- Cenac, Oana, *Discurs ideologic în „Ateneu” 1965, Actele conferinței internaționale Lexic comun / Lexic specializat. Democratizarea cunoașterii” sau migrația lexicului specializat spre lexicul comun*, ediția a X-a, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, Facultatea de Litere, Centrul de Cercetare Comunicare interculturală și literatură, 19 - 20 mai 2017, publicată în *Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați, Fascicula XXIV Lexic comun / lexic specializat*, revistă indexată în bazele de date internaționale EBSCO: <https://www.ebscohost.com/titleLists/cms-coverage.pdf>, MLA (Modern Language Association, New York, www.mla.org) - *MLA International Bibliography & Directory of Periodicals, CEEOL și Fabula. La recherche en littérature* (www.fabula.org), anul X, nr. 2(18) /2017, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2017, ISSN 1844-9476, p. 31-48.
- Ifrim, Nicoleta, *Theoretical Aspects of Identity Discourse in Post-totalitarian Cultures*, Conferința Internațională Paradigma discursului ideologic (PID 4), 31 mai-1 iunie 2012, Facultatea de Litere, Galați, în [Procedia-Social and Behavioral Journal](#) (ISSN: 1877-0428) (ISSN: 1877-0509), vol.63/2012 ELSEVIER (www.elsevier.com) indexată ScienceDirect, Scopus, Thomson Reuters Conference Proceedings Citation Index (ISI Web of Science), pp.35-40, DOI 10.1016/j.sbspro.2012.10.007, <http://www.sciencedirect.com/science/journal/18770428/63/supp/C>, WOS:000361477200006 (indexare ISI)
- Ifrim, Nicoleta, *History and Identity in Post-Totalitarian Memoir Writing in Romanian*, *CLCWeb: Comparative Literature and Culture* (ISSN 1481-4374) <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/>, nr. 16.1 / March 2014, Purdue University Press, revistă indexată ISI Art and Humanities Citation Index - <http://docs.lib.purdue.edu/clcweb/vol16/iss1/11/>, Accession Number WOS:000333326200011.

Identity Perspectives in the Destiny of the Novelist Marin Preda

Abstract: The notion of destiny, which has become a supertopic of Marin Preda's texts, is not specific only to the well-known literary writings, such as the novels *The Intruder* and *The Most Beloved of Earthlings*, works that lie within the sphere of fiction. The problem of destiny, of the search for the answer to the question *Which is the way to reach self-knowledge?* concerned Marin Preda both during his youth period, when he sought his spiritual identity, as well as during the artistic maturity period, when he had received the confirmation of his vocation as a writer. It is reflected in two confession-texts published at considerable time intervals: the juvenile poem *The Return of the Lost Son*, written in 1941, and the autobiographical novel *Life as a Prey*, published in 1977.

Keywords: destiny, supertopic, self-knowledge, spiritual identity, confession-texts